

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж бр.462/12
Дана: 24.02.2012. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића као председника већа, Мирјане Поповић и Радмиле Радуловић, као чланова већа, у правној ствари тужиље М. С. из Ч., коју заступа М. Ч., адвокат из Ч., против тужених Град Ч., кога заступа Градски јавни правобранилац, из Ч., ЈП “Ж. С.” из Б., кога заступа Д. П., дипл. правник, запослена код туженог и ЈП “Г.” из Ч., ради утврђења и накнаде, вредност спора 1.624.337,00 динара, одлучујући о жалбама странака против пресуде Основног суда у Чачку 5 П.бр.674/10 од 21.02.2011. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

I. ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Чачку 5П.бр.674/10 од 21.02.2011. године у ставу 1 и 2 изреке, а жалба тужиље М. С. из Ч. се одбија као неоснована.

II. ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Чачку 5П.бр.674/10 од 21.02.2011. године у ставу 3 и 4 изреке и пресуђује:

1. **ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА** тужбени захтев тужиље М. С. из Ч. па се тужени Град Ч., ЈП “Ж. С.”из Б. и ЈП “Г.” из Ч., као солидарни дужници **ОБАВЕЗУЈУ** да тужиљи М. С. из Ч. на име накнаде за експроприсане непокретности солидарно исплате износ од 1.089.542,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.02.2011. године, као дана доношења првостепене пресуде па до исплате, у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

2. **ОДБИЈА СЕ** тужбени захтев тужиље М. С. из Ч. да се туженици Град Ч., ЈП “Ж. С.”из Б. и ЈП “Г.” из Ч., као солидарни дужници обавезу да тужиљи солидарно исплате на име накнаде за експроприсане непокретности још 534.795,00 динара са законском затезном каматом почев од 07.06.2010. године па до исплате и на износ од 1.089.542,00 плате законску затезну камату у периоду од 07.06.2010. године па до 21.02.2011. године, као неоснован.

3. **ОБАВЕЗУЈУ СЕ** тужени Град Ч., ЈП “Ж. С.” из Б. и ЈП “Г.” из Ч., да тужиљи М. С. из Ч. на име парничних трошкова солидарно исплате износ од 200.765,00 динара у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу 1 изреке одбачена је тужба тужиље да се према туженима утврди да је у 1976. години у поступку одређења накнаде за експроприсану имовину правног претходника тужиље сада пок. С. Б. пред Општинским судом у Чачку у предмету Р.бр.207/76 између сада пок. С. Б. и Општине Ч. и ЖТП Б., чији су правни следбеници Град Ч. и ЈП “Ж. С.” постигнут споразум да тужени солидарно реше питање накнаде за експроприсану имовину сада пок. С. Б. решењем његовог стамбеног питања што би тужени били дужни признати, као недозвољен.

У ставу 2 изреке одбачен је део тужбе тужиље којим је тражила да се евентуалним тужбеним захтевом утврди да је 1976. години у поступку одређења накнаде за експроприсану имовину правног претходника тужиље сада пок. С. Б. и Општине Ч. и ЖТП Б., чији су правни следбеници Град Ч. и ЈП “Ж. С.” постигнут споразум да заједнички реше питање накнаде за експроприсану имовину сада пок. С. Б., заједничким решењем његовог стамбеног питања са подједнаким уделом, што би тужени били дужни да признају, као недозвољен.

У ставу 3 изреке тужени су солидарно обавезани да тужиљи на име накнаде за експроприсане непокретности солидарно исплате износ од 1.624.337,00 динара са законском затезном каматом почев од 07.06.2010. године па до исплате.

У ставу 4 изреке тужени су обавезани да тужиљи солидарно на име трошкова парничног поступка исплате 299.292,00 динара.

Против ове пресуде тужиља је благовремено изјавила жалбу којом пресуду побија у ставу 1, 2 и 4 изреке из свих разлога из члана 360 ЗПП.

Тужени благовременим жалбама првостепену пресуду побијају у ставу 3 и 4 изреке из свих разлога из члана 360 ЗПП.

Тужиља је дала одговор на жалбе тужених.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 372 ЗПП, па је нашао да је жалба тужиље неоснована, као и жалба туженог ЈП “Г.” из Ч., док су жалбе тужених Град Ч. и ЈП “Ж. С.” делимично основане.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности и због којих би првостепена пресуда морала бити укинута, као ни битну повреду из тачке 12 овог члана на коју се жалбама тужених указује, јер је изрека првостепене пресуде јасна и разумљива, не противуречи сама себи нити разлозима

пресуде, првостепена пресуда садржи јасне разлоге о свим битним чињеницама, а о битним чињеницама не постоји противречност између разлога пресуде и садржине доказа у списима предмета.

Правилно је првостепени суд, оценом изведених доказа, утврдио да је решењем Управног органа Општине Ч. бр. 465-28/75 од 23.07.1975. године извршена експропријација непокретности Б. С. из Ч., правног претходника тужиље, којим је у корист Општине Ч., а ради изградње пруге Ч. – П. за потребе ЖТП Б. од сада пок. С. Б. експроприсана непокретност кп.бр.3019/2 КО Ч. са свим постојећим објектима на наведеној парцели. Како питање накнаде није решено пред Управним органом то су списи достављени Општинском суду у Ч. ради одређивање накнаде за експроприсану имовину сада пок. Б.. Решењем Општинског суда у Чачку Р.бр.297/76 од 03.03.1977. године одређена је накнада за експроприсане непокретности предлагача које се састоје од стамбене зграде од два одељења, од ве-це-а, дрвене шупе, живинарника, ограде, пумпе, засада и кп.бр. 3019 од 133 м² у КО Ч. у износу од 70.000,00 нових динара (ондашњих) и обавезан противник предлагача ЖТП Б., правни претходник ЈП “Ж. С.” да предлагачу Б. С. из Ч. исплати на име накнаде наведени износ. У том поступку је договорено да му се поред износа од 70.000,00 динара обезбеди и одговарајући стамбени простор који ће обезбедити ЖТП Б. заједно са Општином Ч., с обзиром да је по тадашњем Закону о експропријацији (Сл. гл. СРС 22/73) експропријација извршена у корист Општине Ч. и ЖТП Б., због чега је између ЖТП Б. и Општине Ч. постигнут договор о заједничком решењу стамбеног питања пок. Б. У циљу испуњења споразума решењем Општинског Секретаријата за урбанизам стамбене и комуналне делатности бр. 360-47/37 од 17.06.1977. године утврђено је да је стан у Ч., укупне површине 38 м² одговарајући у односу на стамбену зграду у ранијем власништву Б. С., површине 24,40 м² која је одузета од Б. и наложено Б. да се пресели у исти. Међутим овај стан је такође био предвиђен за рушење и у истом су становала друга лица, па је сада пок. Б. поднео захтев 15.02.1983. године за оглашавање ништавим наведеног решења јер не постоји могућност пресељења у обезбеђени стан и решењем Министарства грађевина бр. 360-29/95 од 29.05.1996. године оглашено је ништавим решење Општинског Секретаријата за урбанизам стамбене и комуналне делатности општине Ч. бр. 360-47/77 од 17.06.1977. године, тако да су ништаве све последице које је то решење произвело и све се враћа на почетак као да решење није донето. Првостепени суд је правилно утврдио да није окончан поступак за одређивање накнаде за експроприсане непокретности, јер у поступку утврђивања накнаде сада пок. Б. који је преминуо 21.12.2001. године, а њега наследила тужиља правноснажним решењем Општинског суда у Чачку О.бр. 88/03 од 07.07.2003. године, није исплаћена целокупна накнада за експроприсану непокретност већ само део у износу од 70.000,00 ондашњих динара и да је остало да се реши питање обезбеђења стамбеног простора за потребе правног претходника тужиље и његове породице, о чему је донето решење о додели стана које је касније поништено јер је исти стан био неусељив и предвиђен за рушење.

Првостепени суд такође правилно утврђује да се према чл. 8 Закона о експропријацији из 1973. године који је важио у време експропријације у градовима и насељима градског карактера, експропријација врши у корист општине, а за потребе крајњег корисника, тако да се општина јавља као примарни корисник експропријације и првостепени суд правилно закључује да су у конкретној ситуацији Општина Ч. чији

је правни следбеник тужени Град Ч. и ЖТП Б. као крајни корисник, а чији је правни следбеник ЈП “Ж. С.” солидарни дужници накнаде за експроприсане непокретности, па је неоснован приговор пасивне легитимације који су истакли тужени Град Ч. и ЈП “Ж. С.” јер су исти учесници материјално правног односа из кога потиче парница.

Првостепени суд такође правило утврђује да је и тужени ЈП “Г.” из Ч. пасивно легитимисан у овој правној ствари, иако је исти основала Општина Ч. Одлуком о оснивању Јавног Предузећа за урбанизам грађевинско земљиште и путеве 1976. године. Чланом 4 ове Одлуке дефинисана је делатност јавног предузећа која обухвата стручне послове урбанистичког планирања и уређења простора и насеља, послове уређивања, коришћења, унапређења и заштите грађевинског земљишта, као и послове изградње, реконструкције, заштите, одржавања и коришћења локалних и некатегорисаних путева на територији Општине Ч. сада Града Ч., а чл. 7 ове Одлуке дефинисани су послови изградње, реконструкције, заштите и одржавање локалних и некатегорисаних путева. Вештачењем преко вештака геометра првостепени суд је правилно утврдио да се непокретност тужиље граничи са парцелом 5145, па би у случају завршетка радова састављањем тротоара и проширењем коловоза на започету ширину била захваћена и парцела 3019/2 и постојећи објекат па је првостепени суд правилно закључио да је експроприсано земљиште захваћено улицом, а како је Град Ч. пренео на ЈП “Г.” послове управљања и коришћење предметног земљишта, а што произилази из члана 4, 5 и 7 напред споменуте Одлуке, то је првостепени суд правилно закључио да је и овај тужени пасивно легитимисан у овој правној ствари.

Првостепени суд такође правилно закључује да се накнада за експроприсане непокретности одређује закључењем споразума било пред Управним органом било пред судом који се уноси у записник и има снагу извршне исправе, а евентуални међусобни споразуми и договори ко ће и у ком облику да изврши обавезу не утичу на тужиљу као правног следбеника ранијег сопственика нити на њихову солидарност према тужиљи. Како је поништено решење о додели стана, а решењем Општинског суда у Чачку Р.бр. 297/76 од 03.03.1977. године је само делимично одређена накнада за експроприсану непокретност, то је правилно закључивање првостепеног суда да је правном претходнику тужиље исплаћена само делимична накнада, а како се тужиља изјаснила да тражи одговарајућу новчану накнаду за експроприсану непокретност, то је првостепени суд правилно закључио да су сви тужени солидарно обавезни да тужиљи исплате накнаду за експроприсану непокретност.

С тога су неосновани жалбени наводи свих тужених о недостатку пасивне легитимације, јер је првостепени суд изведеним доказима правилно утврдио да су сви тужени пасивно легитимисани у овој правној ствари и дао јасне и правилне разлоге за тај свој став, а који су напред образложени и које у свему прихвата и овај суд. Законом о експропријацији из 1973. године који је важио у време доношења решења о експропријацији и то чл. 8 став 1 је прописано да се експропријација врши у корист друштвено политичке заједнице, организације удруженог рада, самоуправне интересне заједнице, месне заједнице, друштвено политичке организације, законом одређене друштвене организације и друге самоуправне организације и заједнице (корисник експропријације), а ставом 2 овог члана је прописано да се у градовима и насељима градског карактера експропријација врши у корист општине, а за потребе

друштвено правних лица из става 1 овог члана, па се неосновано у жалби туженог Града Ч. истиче да општина није крајњи корисник експропријације те да из тог разлога тужени Град Ч. као правни следбеник није пасивно легитимисан у овој правној ствари већ да је то правно лице за које је извршена експропријација. Такође су неосновани жалбени наводи туженог ЈП Г. да он није пасивно легитимисан, јер је земљиште експроприсано ради изградње пруге П. – Ч. и да није битно шта је садашња планирана намена предметне парцеле, већ намена у време одузимања исте, као и да је предметно земљиште дато на коришћење туженом ЈП “Г.” и да је нејасно да би у случају завршетка радова и састављања тротоара и проширења коловоза на започету ширину била захваћена парцела и објекта правног претходника тужиље. Ови жалбени наводи су неосновани и о њима се већ изјашњавао првостепени суд, јер су чл. 4 Одлуке о оснивању Јавног Предузећа “Г.” у Ч. као делатност обухваћени и послови изградње реконструкције, заштите, одржавања и коришћења локалних и некатегорисаних путева и других добара у општој употреби а чл. 7 су описани послови изградње, реконструкције, заштите и одржавања локалних и некатегорисаних путева. Из обављеног вештачења преко вештака геометра се утврђује да би у случају завршетка радова састављањем тротоара и проширењем коловоза била захваћена и парцела правног претходника тужиље, а из допуне жалбе тужиље се утврђује да је у међувремену порушена кућа на парцели 3019/2 тако да ће на делу експроприсаног земљишта сада бити улица. Жалбени наводи туженог ЈП “Ж. С.” да експроприсану непокретност никада није привео намени су такође неосновани, јер решењем о експропријацији које је још увек на снази спорне непокретности су експроприсане за потребе ЖТП Б.

Међутим, основани су жалбени наводи тужених Град Ч. и ЈП “Ж. С.” у погледу утврђене висине накнаде за експроприсану непокретност у износу од 1.624.337,00 динара јер је у овом делу погрешно примењено материјално право.

Наиме, вештачењем преко вештака грађевинске струке Т. С. и економске струке М. Б. од 11.08.2009. године утврђено је да је тржишна вредност експроприсаних непокретности правног претходника тужиоца и то стамбене зграде која има површину 24,40 м², wc-а, дрвене шупе, живинарника, ограде и пумпе који објекти се налазе на парцели 3019 КО Ч. у време исплате износа од 70.000,00 динара износи 165.527,40 динара тако да је проценат извршене наплате тржишне вредности одузете непокретности у време исплате делимичне накнаде од 70.000,00 ондашњих динара 42,2635%, а проценат неизвршене наплате тржишне вредности износи још 57,7365% . Овим налазом је даље утврђено да експроприсана стамбена зграда и остали објекти пок. Б. одговарају еквивалентној вредности једног једнособног стана површине 36,2 м² , па када се има у виду да је тржишна цена једног квадратног метра стана 750 евра/м², што према вредности евра на дан вештачења 19.08.2009. године од 93,46 динара износи 70.095 динара по метру квадратног стана, што за 36,2 м² износи 2.537.439 динара колика је тржишна вредност експроприсаних непокретности на дан давања налаза 19.08.2009. године тако да неисплаћени проценат од 57,7365% даје неизмерени износ од 1.465.028,40 динара. Како је у међувремену од дана налаза дошло до промене курса евра, то неисплаћена вредност експроприсане непокретности на дан допуне налаза и мишљења 07.06.2010. године износи 1.624.337,00 динара у ком износу првостепени суд усваја тужбени захтев.

Основано се у жалбама тужених Град Ч. и ЈП “Ж. С.” указује на погрешну примену одредбе чл. 43 сада важећег Закона о експропријацији које прописује да се накнада за експроприсану стамбену зграду, стан или пословну просторију одређује према тржишној цени такве непокретности, а да је према решењу о експропријацији предмет експропријације била кућа површине 24.40 м², са помоћним објектима па нема никаквог основа да се вредност утврђује према вредности једноснобног стана површине 36,2 м² јер тај објекат није био предмет експропријације.

Са ових разлога је Апелациони суд преиначио првостепену пресуду у ставу 3 изреке у погледу износа накнаде за експроприсану непокретност. Примењујући исти начин обрачуна из налаза вештака грађевинске и економске струке од 11.08.2009. године где је вредност једног квадратног метра стана 750 еура и имајући у виду вредност евра на дан доношења првостепене пресуде 21.02.2011. године од 103,49 динара који је утврђен преко сајта Народне Банке Србије, динарска вредност квадратног метра стана износи 77.617,50 динара, што за површину од 24,40 м² износи 1.893.867,00 динара, а неисплаћени износ од 57,73% износи 1.089.542,00 динара.

Са напред наведених разлога, а имајући у виду напред цитиране одредбе Закона о експропријацији из 1973. године и сада важећег Закона о експропријацији, Апелациони суд је преиначио првостепену пресуду и делимично усвојио тужбени захтев за износ од 1.089.542,00 динара са законском затезном каматом од дана доношења првостепене пресуде 21.02.2011. године јер се накнада одређује према тржишним ценама на дан пресуђења од када тече и законска затезна камата. За износ од 534.795,00 динара и за камату на износ од 1.624.337,00 динара у периоду од 07.06.2010. године па до 21.02.2011. године, овај суд је одбио тужбени захтев као неоснован.

С обзиром на успех тужиље у парници, преиначена је и пресуда у ставу 4 изреке где је одлучено о трошковима парничног поступка. Првостепени суд је правилно утврдио да су укупни парнични трошкови тужиље 299.292,00 динара, па како је тужиља успела у овој парници са процентом од 67,07% то је на име накнаде трошкова досуђен износ од 200.765,00 динара.

На основу чл. 380 ст 1 тач. 4 ЗПП и чл. 387 ст. 1 тач. 3 ЗПП у вези чл. 506 сада важећег ЗПП (Сл. гл. РС. бр. 72/11) одлучено је као у ставу II тачка 1,2, 3 изреке.

Првостепени суд је одбацио део тужбе тужиље као и део евентуалног тужбеног захтева да се утврди према туженицима да је у 1976. години у поступку одређења накнаде за експроприсану имовину правног претходника тужиље сада пок. Б. С. пред Општинским судом у Чачку у предмету Р.бр. 207/76 између пок. Б. и Општине Ч. и ЖТП Б. постигнут споразум да туженици солидарно реше питање накнаде за експроприсану имовину сада пок. Б. решењем његовог стамбеног питања, односно заједничким решењем стамбеног питања са подједнаким уделом, као недозвољену, јер тужиља нема правни интерес да се утврди да је постигнут споразум да туженици солидарно или заједно реше питање накнаде решењем стамбеног питања, јер Општина Ч. и ЖТП Б. су постигли споразум о додели стана који нема снагу извршне исправе, а

наведено решење о додели стана је поништено и његовим поништењем су поништене све правне последице које је произвело, а једини валидни споразум може бити поравнање закључено у судском поступку што у овој правној ствари није случај. Тужила потражује накнаду за експроприсану непокретност како је то изјавила приликом саслушања као парнична странка, а не решење стамбеног питања. Тужбеним захтевом тужила је тражила накнаду за експроприсану непокретност и овај њен захтев је усвојен тако што јој је досуђена накнада за експроприсану непокретност, па не стоји правни интерес за подношење тужбе за утврђење, тако да нису испуњени услови из чл. 188 ЗПП за подношење овакве тужбе. Првостепени суд такође правилно закључује да иако је тужила као предлагач упућена на парницу да докаже постојање споразума, није имала правни интерес за подношење тужбе за утврђење, јер одлуком о кондемпнаторном захтеву који је у току поступка постављен одлучено и о истакнутом приговору недостатка пасивне легитимације на који није утицао споразум о решењу стамбеног питања, јер су тужени према одредбама Закона о експропријацији солидарно обавезани да тужилји исплате накнаду за експроприсану непокретност.

Стога су жалбени наводи тужилје на став 1 и 2 изреке првостепене пресуде неосновани, па је Апелациони суд на основу чл. 375 раније важећег ЗПП у вези чл. 506 сада важећег ЗПП-а (Сл. гл. РС, бр.72/11), одлучио као у ставу I изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**